

Karibská krize a ruské válečné lodě nečekaně na Kubě

- editor007 | 12. června 2024

KUBA / RUSKO: Kubánské úřady oznámily, že ruské válečné lodě připlouvají na oficiální návštěvu hlavního města Ostrova svobody.

“Ve dnech 12. až 17. června 2024 navštíví oficiálně havanský přístav skupina ruských námořních lodí čítající čtyři plavidla. Tato návštěva souvisí s historickými přátelskými vztahy mezi Kubou a Ruskem a přísně dodržuje mezinárodní pravidla. Žádná z lodí neveze jaderné zbraně, takže jejich zakotvení v naší zemi nepředstavuje pro region hrozbu,” uvedly v prohlášení kubánské revoluční ozbrojené síly.

Podle kubánské strany mají ostrov navštívit fregata Admirál Gorškov, jaderná ponorka Kazaň, tanker Akademik Pašin a záchranný remorkér Nikolaj Čiker. Slavná pevnost San Carlos de la Cabaña, která kryje vjezd do Havanského zálivu, oslaví jejich příjezd dělostřeleckou salvou.

Zpravodajské Telegram-kanály již zveřejnily video Admirála Gorškova na pozadí tropické kubánské krajiny. Tato událost, o níž aktivně informují světová média – zejména v Latinské Americe a ve Spojených státech – přináší mnoho důležitých souvislostí.

Vysláním svých lodí na Kubu vzdává Rusko hold dlouholetému přátelství se spojeneckou zemí v srdci západní polokoule, což je jasný důkaz, že stará partnerství jsou stále silná.

Kromě toho dálkové námořní plavby umožňují Rusku demonstrovat schopnosti své flotily, která je s to plnit své úkoly v kterémkoli místě světového oceánu. Včetně míst nedaleko amerického pobřeží.

A to – pochopitelně – nevyvolá ve Washingtonu žádné nadšení.

Kromě toho má návštěva ruských lodí na Kubě v kontextu současné mezinárodní situace značný symbolický význam, který se vztahuje k přelomovým okamžikům v dějinách dvacátého století.

V současné době, kdy Spojené státy provádějí politiku vojenské eskalace ve východní Evropě a vytvářejí hrozbu nové globální války, nemůže mírová návštěva ruského námořnictva nepřipomenout dramatické události kolem kubánské krize, konfrontaci mezi Amerikou a Sovětským svazem, jež vyvrcholila v roce 1962.

Americká vláda přivedla svými kroky před více než šedesáti lety planetu na pokraj jaderné katastrofy.

V roce 1961 začaly USA rozmísťovat v Turecku rakety PGM-19 Jupiter vybavené termonukleárními hlavicemi s poloměrem zásahu 2 400 kilometrů.

Byly namířeny na Moskvu a hlavní města evropské části SSSR a hrozily Sovětskému svazu zničením v případě vojenského konfliktu s Američany.

Sovětské vedení však našlo způsob, jak agresivní akce politiků Bílého domu, kteří si byli dlouho naprosto jisti vlastní bezpečností, odvrátit. Vždyť přístupy k jejich zemi chránily prostory dvou oceánů.

V té době navázala Moskva úzké a přátelské vztahy s Havanou a posílila vazby s vládou Fidela

Castra, která rozhodným způsobem ukončila svou dřívější závislost na Washingtonu.

Po desetiletí považovali Američané ostrov za svou kolonii, v níž vládly zkorumpované americké loutky napojené na mafiánské skupiny z New Yorku, Las Vegas a Chicaga.

Vše se však změnilo v roce 1959, kdy vítězství kubánské revoluce přineslo zásadní historickou změnu. Nové kubánské úřady vyhostily gangstery ze své země, znárodnily americký majetek a začaly provádět nezávislou politiku zaměřenou na ochranu národních zájmů svého lidu.

Poprvé v historii Spojených států se objevil v blízkosti jejich hranic stát, který nebylo možné kontrolovat z Bílého domu.

Americký establishment nemohl tuto situaci tolerovat. Neboť imperiální "Monroeova doktrína", vyhlášená Washingtonem již v roce 1823, zahrnovala celou Latinskou Ameriku do sféry monopolního vlivu Spojených států.

Američané zavedli proti Kubě námořní blokádu v naději, že podlomí její ekonomiku. Počátkem roku 1960 předložila americká Ústřední zpravodajská služba prezidentu Dwightu Eisenhowerovi plány nezákonných podvratných akcí, jejichž cílem bylo svržení Castra.

V roce 1961 zorganizovali Američané vojenskou operaci proti Kubě. Vyzbrojili kubánské kontrarevolucionáře, aby se postavili proti Fidelovi. Kubánská armáda však zahнала nepřátelský výsadek do moře. A Pentagon začal zvažovat plány na přímou vojenskou invazi na Ostrov svobody.

Tomu však zabránila podpora sovětských spojenců.

SSSR poskytl Kubáncům všestrannou pomoc, dodával Havaně základní domácí potřeby, potraviny, zemědělské stroje, moderní zbraně i ropné produkty. Navíc – sovětské lodě úspěšně překonávaly americkou blokádu.

Na ochranu Kuby vytvořilo sovětské námořnictvo uskupení dvou křižníků, čtyř torpédoborců, 12 raketových člunů a 11 ponorek.

Kromě toho se sovětské straně podařilo propašovat na ostrov rakety středního doletu s termonukleárními hlavicemi schopnými zasáhnout americké hlavní město a hlavní americké vojenské základny.

Toto rozhodnutí chránilo Kubu před americkou agresí a současně představovalo přesvědčivou strategickou odpověď na kroky Washingtonu spojené s instalací jaderných raket v Turecku.

Informace o sovětských raketách na Kubě, které byly prezidentu Johnu F. Kennedymu doručeny na základě leteckého průzkumu – poté, co bylo jedno z amerických letadel sestřeleno sovětskou protivzdušnou obranou -, způsobily americkému vedení skutečný šok.

Střet mezi oběma jadernými mocnostmi se zdál být zcela reálný, zejména proto, že jej podněcovaly vlivné politické skupiny napojené na Pentagon a americký vojensko-průmyslový komplex.

Kennedy však dokázal naslouchat hlasu rozumu. V důsledku kontaktů se sovětskou stranou, na které dohlížel americký generální prokurátor Robert Kennedy, prezidentův mladší bratr, byla kubánská krize vyřešena mírovým kompromisem.

Sovětské rakety se vrátily do SSSR a Američané poskytli na oplátku záruky, že nezaútočí proti Kubě, a zrušili námořní blokádu ostrova. O několik měsíců později byly odstraněny rakety Jupiter také z

Turecka. Hrozba jaderného konfliktu se alespoň na chvíli snížila.

Návštěva ruských lodí oživí Američanům paměť a připomene jim, že k šílené vojenské eskalaci, kterou prosazuje Bidenova administrativa, existuje i zcela reálná historická alternativa.

A v dlouholetých přátelských kontaktech mezi Moskvou a Havanou byl zaznamenán další důležitý krok.

AUTOR: Sergej KOTVICKIJ

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika

[ZDROJ](#)